

Sygn. akt IV Ka 238/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sylwana Wirth
Protokolant:	Marcelina Żoch

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2018 r.

sprawy A. S.

córki C. i M. z domu S.

urodzonej (...) w Ś.

oskarżonej z art. 278 § 1 kk, art. 279 § 1 kk i art. 276 kk w związku z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 8 lutego 2018 r. sygnatura akt III K 431/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym wymierza 300 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 238/18

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu wniósł akt oskarżenia przeciwko A. S. oskarżając ją o to, że:

1) w dniu 29 września 2014r. w W. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą z mieszkania przy ul. (...) pod pretekstem wykonania badania lekarskiego wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonej i dokonała kradzieży pieniędzy w kwocie 1800 złotych czym działała na szkodę J. M.

tj. o czyn z art. 278§1 kk

2) w dniu 17 lipca 2014r. w W. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonej z mieszkania przy ul. (...) dokonała kradzieży pieniędzy w kwocie 40 000 złotych oraz 3 000 euro czym spowodowała straty w kwocie 52 450 złotych działając na szkodę Z. S.

tj. o czyn z art. 278§1 kk

3) w dniu 18 marca 2014r. w W. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, podając się za pracowników spółdzielni mieszkaniowej pod pozorem sprawdzenia wycieków wody w mieszkaniu znajdującym się przy ul. (...), a następnie po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach szafki pokojowej, dokonała zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 41 800 złotych 2 000 dolarów co stanowi 6 060 złotych oraz legitymację rencisty powodując straty łącznie na kwotę 47 860 złotych na szkodę C. S.

tj. czynu z art. 279§1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk

4) w nieustalonym dniu sierpnia 2014r. w W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą podając się za pracownika pomocy społecznej, wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego z mieszkania przy ul. (...) dokonała zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 11 812,50 złotych na szkodę P. P.

tj. o czyn z art. 278§1 kk.

Wyrokiem z dnia 08 lutego 2018 roku (sygnatura akt III K 431/15) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu

I. oskarżoną A. S. uznał za winną popełnienia zarzucanych jej czynów opisanych w punktach 1, 2 i 4 części wstępnej wyroku tj. występków z art. 278§1 kk i za czyny te przy przyjęciu, że stanowią ciąg przestępstw na podstawie art. 278§1 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. oskarżoną A. S. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie 3 części wstępnej wyroku tj. występkę z art. 279§1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk i za czyn ten na podstawie art. 279§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85§1 kk połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I i II wyroku i wymierzył oskarżonej A. S. karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 46§1 kk orzekł obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 52.450 złotych na rzecz Z. S.;

V. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków poniesionych od chwili wszczęcia postępowania oraz wymierzył jej opłatę w wysokości 300 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonej, zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 4, 5§2, 7 kpk w zw. z art. 92 kpk i art. 410 kpk, polegającą na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego i in fine rozstrzygnięciu na niekorzyść oskarżonej, wbrew zasadzie in dubio pro reo, co doprowadziło do ustalenia, że oskarżona dopuściła się popełnienia zarzucanych jej czynów, przy jednoczesnym:

- pominięciu konsekwentnego nieprzyznawania się oskarżonej do popełnienia opisanych w akcie oskarżenia przestępstw i faktu przebywania oskarżonej w dniu zdarzenia tj. 17 lipca do dnia 19 lipca 2014r. na wyjeździe organizowanym przez (...), co potwierdza, że nie miała ona fizycznie możliwości popełnienia przestępstwa,

- uznaniu rozpoznania oskarżonej jako sprawcy przestępstwa przez pokrzywdzonych i świadków za wiarygodne pomimo, że następowały rozbieżności w ich zeznaniach oraz liczne wątpliwości,

- uznaniu rozpoznania wizerunku A. S. jako sprawcy przestępstwa, pomimo, że pokrzywdzonym i świadkom okazano jedynie jedną osobą narodowości romskiej;

b) art. 173§ kpk w zw. z §5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003r. w sprawie technicznych warunków przeprowadzania okazania, polegającą na poczynieniu ustaleń faktycznych w oparciu o

wyniki czynności okazania osoby oskarżonej, która to czynność z uwagi na rażące różnice w wyglądzie zewnętrznym osób przybranych do okazania z wyglądem oskarżonego nie została przeprowadzona w sposób wyłączający sugestię;

c) art. 173§1 kpk w zw. z §5 ust. 1 oraz w zw. z §3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003r. w sprawie technicznych warunków przeprowadzania okazania, polegającą na poczynieniu ustaleń faktycznych w oparciu o wyniki czynności okazania osoby oskarżonej świadkom, która to czynność z uwagi na rażące różnice w wyglądzie zewnętrznym osób przybranych do okazania z wyglądem oskarżonego, a także z uwagi na uprzednie okazanie świadkom wizerunku oskarżonej nie została przeprowadzona w sposób wyłączający sugestię;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że oskarżona dopuściła się zarzucanych jej czynów, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy pozostawia istotne wątpliwości w zakresie jej udziału w tych przestępstwach - mając na uwadze wyjaśnienia A. S., w których konsekwentnie nie przyznaje się ona do popełnienia czynu, uczestnictwo oskarżonej w wycieczce w czasie rzekomego popełnienia czynu, niejednoznaczne i pełne wątpliwości opisy w wyglądzie sprawcy dokonane przez pokrzywdzonych i świadków, pozbawiona wartości dowodowej czynność okazania osoby oskarżonej pokrzywdzonym i świadkom, brak bezpośredniego dowodu, poza zeznaniami, świadczącego o sprawstwie oskarżonej, w sytuacji w której dowód ten nie może być dowodem nie tylko wyłącznym ale także dominującym świadczącym o sprawstwie określonej osoby

a podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej A. S. od zarzucanych jej czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja jako niezasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przeprowadzona kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie dała podstaw do uznania, aby w niniejszej sprawie sąd rejonowy, mógł dopuścić się błędnych ustaleń faktycznych lub obrazy prawa procesowego i to w stopniu mającym mieć wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia.

Rozpatrując podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 173§ kpk w zw. z §5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003r. w sprawie technicznych warunków przeprowadzania okazania, a mający polegać na poczynieniu ustaleń faktycznych w oparciu o wyniki czynności okazania osoby oskarżonej, która to czynność z uwagi na – w ocenie skarżącego - rażące różnice w wyglądzie zewnętrznym osób przybranych do okazania z wyglądem oskarżonego nie została przeprowadzona w sposób wyłączający sugestię, zauważyć należy, iż powyższy zarzut nie mógł prowadzić do oczekiwanych przez apelującego rezultatów. Na uwzględnienie nie zasługiwał nadto także zarzut naruszenia art. 173§1 kpk w zw. z § 5 ust. 1 oraz w zw. z §3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003r. w sprawie technicznych warunków przeprowadzania okazania, naruszenia których to przepisów autor apelacji upatruje w poczynieniu ustaleń faktycznych w oparciu o wyniki czynności okazania osoby oskarżonej, która to czynność z uwagi na – jak twierdzi autor apelacji - rażące różnice w wyglądzie zewnętrznym osób przybranych do okazania z wyglądem oskarżonego, a także z uwagi na uprzednie okazanie świadkom wizerunku oskarżonej nie została przeprowadzona w sposób wyłączający sugestię. Odnosząc się łącznie do tych zarzutów zauważyć należy, iż z akt sprawy nie wynika, by przeprowadzone w sprawie czynności okazania były sugestywne. Dobór zdjęć sygnalitycznych zamieszczonych na tablicy poglądowej przedstawionej J. M. nie można uznać za niewłaściwy, nakazujący poddać w wątpliwość trafność rozpoznania oskarżonej. Wprawdzie pomiędzy osobami - których fotografie umieszczono na tej tablicy a oskarżoną A. S., nie ma takiego podobieństwa ze względu na które istniałaby wręcz trudność w odróżnieniu ich od siebie, ale też zauważyć należy, iż nie dokonano rażąco niewłaściwego doboru osób, a który miałby miejsce w przypadku takiego ich zestawienia, gdyby wizerunek oskarżonej A. S. w oczywisty sposób różniłaby się wyglądem od wizerunku innych okazywanych osób. Zwrócić przy tym należy uwagę, iż pokrzywdzona J. M. dwukrotnie wskazała oskarżoną jako sprawcę przestępstwa popełnionego na jej szkodę – tak podczas okazania wizerunku, typując zdjęcie wymienionej spośród innych zdjęć sygnalitycznych oraz podczas bezpośredniego okazania, kiedy oskarżona A. S. była

w towarzystwie trzech innych osób. Zauważenia w tym miejscu dodatkowo wymaga, iż świadek rozpoznała oskarżoną po takich cechach jak rysy twarzy, kolor włosów a także sylwetce (budowa ciała, wzrost). W związku z powyższym nie można uznać że czynności te naruszały przewidziany w art. 173§1 kpk nakaz przeprowadzenia okazania tak, aby wyłączyć sugestię. Rozpatrując wyrażane w apelacji stanowisko, prezentowane zapatrywania nadmienić ponadto także należy, iż jak zaznacza się art. 173 § 1 k.p.k. nie wyklucza okazania osoby po wcześniejszym okazaniu wizerunku (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 18 listopada 2004 roku II AKa 309/04). Analizując niniejszą sprawę zwrócić również należy uwagę, iż pokrzywdzona C. S. wśród okazanych zdjęć sygnalitycznych wskazała na oskarżoną - jak zauważył już sąd rejonowy - jako najbardziej podobną do blondynki (osoby uczestniczącej w zdarzeniu), natomiast podczas przeprowadzonego w toku postępowania przygotowawczego okazania osoby pokrzywdzona wskazała właśnie na A. S. - znajdującą się wśród trzech innych przybranych osób - jako sprawcę popełnionego przestępstwa. Co przy tym istotne C. S. rozpoznała oskarżoną tak po kolorze włosów (zaznaczając, iż w dniu zdarzenia miała włosy wszystkie spięte do tyłu) jak i wroście oraz posturze wskazując ponadto na charakterystyczne znamię na lewym policzku. Rozpatrując apelację nadmienić także należy, iż świadek A. W. rozpoznał i wskazał na oskarżoną A. S. jako jedną z dwóch kobiet napotkanych na klatce schodowej budynku, chwilę przed tym gdy pokrzywdzona Z. S. zaalarmowała sąsiadów krzykiem o dokonanej na jej szkodę kradzieży (sama pokrzywdzona miała w tamtym czasie kontakt jedynie z tą drugą z osób, uczestniczących w zaistniałym zajściu). Zaznaczenia przy tym w tym miejscu wymaga, iż w kwestii rozpoznania oskarżonej świadek A. W. był konsekwentny i stanowczy, w odniesieniu zaś do okazania oskarżonej świadkowi H. D. sąd rejonowy swoje stanowisko wyrażonego w tym zakresie w sposób logiczny i rzeczowy uargumentował. Odnosząc się do prezentowanych w apelacji twierdzeń nie można ponadto nie zauważyć, iż P. P. w postępowaniu przygotowawczym bez cienia wątpliwości rozpoznał oskarżoną jako osobę która tamtego dnia złożyła mu wizytę. W rozpoznawanej sprawie sąd rejonowy miał na uwadze - jak wynika z pisemnego uzasadnienia - iż świadek przed sądem rozpoznał kobietę na zdjęciu oznaczonym nr 1, podobnie jak w postępowaniu przygotowawczym, choć omyłkowo na innej tablicy poglądowej, a słuchany później oświadczył, iż nie rozpoznaje na zdjęciu żadnej z okazanych kobiet. Zwrócić jednakże przy tym należy jednocześnie uwagę, iż analizując wypowiedzi procesowe tego świadka sąd rejonowy wypowiedzi te poddał analizie w ich całokształcie z uwzględnieniem sporządzonej w sprawie opinii biegłego psychologa J. O. a dotyczącej P. P.. Z przedstawionej przez biegłego opinii wynika, iż intelekt opiniowanego mieści się w granicach normy osobniczej. Iloraz inteligencji słownej – 86 – poniżej przeciętnej, ale w granicach normy osobniczej. Rozumie znaczenie podstawowych norm społecznych. Prawidłowo postrzega podstawowe sytuacje społeczne, sytuacje z dnia codziennego. Osłabiona funkcja pamięci skutkuje tym, że składając zeznania nie jest w stanie podać wszystkich szczegółów zdarzenia z przeszłości, ściślej ich chronologii i może mieć problem w rozpoznaniu osób, z którymi miał kontakt przed kilkoma laty. Stan psychiczny opiniowanego uległ pogorszeniu wraz z wiekiem i różnice w funkcjonowaniu intelektualnym (szczególnie pamięci) mogą być zauważalne już na przestrzeni kilku miesięcy. Z zaświadczenia psychologicznego z dnia 13.01.2015r. wynika, że w tym czasie opiniowany był osobą sprawniejszą intelektualnie niż obecnie. U opiniowanego stwierdza się zaburzenia funkcji poznawczych w tym pamięci (k. 709 - 712). Sporządzona przez biegłego opinia jest pełna jasna i pozbawiona sprzeczności, spełnia wszystkie wymogi art. 200 kpk, a zatem słusznie stanowiła podstawę ustaleń sądu I instancji. Mając na uwadze wszystkie aspekty zasadnym pozostaje uznanie iż bardziej miarodajne są zeznania świadka złożone po zdarzeniu w toku postępowania przygotowawczego.

Podnosząc wskazane zarzuty autor apelacji kwestionując prawidłowość przeprowadzenia i jak się wydaje również efekty przeprowadzonych w sprawie czynności okazania czyni m.in. uwagi, iż podczas okazania tylko jedna osoba, a to oskarżona była narodowości romskiej. Powyższe sugestie skarżącego w świetle analizy akt sprawy nie są uprawnione. Odnosząc się do wyrażanych w apelacji zapatrywań nie sposób w tym miejscu nie zauważyć, że podczas okazań świadkowie nie sygnalizowali, że rozpoznają wymienioną A. S. ponieważ osoba ta jest narodowości romskiej, lecz jak zauważono już powyżej, wskazywali na cechy fizyczne rozpoznawanej osoby – w tym m.in. sylwetkę (budowę ciała, posturę), kolor włosów, rysy twarzy czy też chociażby charakterystyczne znamię na policzku. Nadmienić w tym miejscu należy, iż jak zauważył już sąd rejonowy na okazanych tablicach znajdowały się również zdjęcia sygnalityczne innych osób również narodowości romskiej.

W tym stanie rzeczy nie można zakwestionować dokonanej przez sąd I instancji oceny efektów przeprowadzonych w sprawie czynności okazania i ich wartości.

Niezależnie od powyższych uwag, na marginesie poczynionych rozważań odnotowania dodatkowo wymaga, iż jak wskazuje się w praktyce orzeczniczej brak spełnienia wszystkich warunków, jakie powinny zostać zapewnione przy okazaniu, nie musi prowadzić do dyskwalifikacji wartości dowodowej tej czynności procesowej (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2013 roku III KK 93/13). Zauważyć przy tym należy, iż dowód ten, tak jak i pozostałe zgromadzone w toku prowadzonego postępowania dowody, podlega ocenie sądu rozpoznającego daną sprawę.

Rozpatrując podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 4, 5§2, 7 kpk w zw. z art. 92 kpk i art. 410 kpk na początku poczynionych rozważań przypomnieć należy, iż w przepisie art. 4 kpk określona została ogólna dyrektywa - zasada obiektywizmu, która odnosi się do organów prowadzących postępowanie karne, zgodnie z tą zasadą organy prowadzące postępowanie karne są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Zaznaczenia nadto wymaga, iż dla skuteczności zarzutu obraży art. 4 kpk koniecznym pozostaje wykazanie przez skarżącego naruszenia konkretnych przepisów postępowania gwarantujących przestrzeganie tej zasady, naruszenia zaś takich przepisów w sprawie tej przez sąd orzekający nie stwierdzono. We wniesionym środku odwoławczym obrońca wskazuje na art. 410 kpk i art. 92 kpk jako naruszone przez sąd rejonowy obraży tych przepisów jednakże nie wykazano. Zwrócić również w tym miejscu należy uwagę, iż art. 92 kpk jest przepisem ogólnym który odnosi się do orzeczeń (wyroków, postanowień) natomiast do wyroków i podstawy ich rozstrzygnięcia ma zastosowanie art. 410 kpk stanowiący, iż podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej - co oznacza, iż sąd wyrokując nie może opierać się na materiale nieujawnionym na rozprawie, czy też jedynie na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, zawsze bowiem wydanie wyroku musi być następstwem analizy całokształtu okoliczności sprawy. Przeprowadzona w niniejszej sprawie kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie potwierdziła naruszenia wskazanego przepisu. Zaznaczenia przy tym wymaga, iż dokonanie oceny materiału ujawnionego, nie uchybia dyspozycji art. 410 kpk. Wyrażane przez skarżącego stanowisko o naruszeniu art. 5§2 kpk również uznać należy za chybione. Rozpoznając podniesione zarzuty odnotowania wymaga, iż wątpliwości o jakich mowa w art. 5§2 kpk muszą być obiektywne i zostać stwierdzone przez sąd. Z treści zaś wydanego wyroku a także pisemnego uzasadnienia nie wynika aby sąd rejonowy powziął jakiegokolwiek wątpliwości dokonując stanowczych ustaleń zarówno co do winy jak i sprawstwa oskarżonej A. S. a brak jest ponadto podstaw do stwierdzenia, iż wątpliwości takie powinien był powziąć. Oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy sąd nie naruszył art. 7 kpk. Zauważyć należy, iż przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 kpk, jeśli tylko jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Kwestionując wydane w sprawie rozstrzygnięcie i ocenę zgromadzonych dowodów skarżący nie wykazał aby którykolwiek z powyższych wymogów nie został dotrzymany. Przeprowadzona przez sąd rejonowy ocena dowodów sprawy mieści się w granicach swobodnego uznania opartego na analizie całokształtu ujawnionych okoliczności w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Warto ponadto w tym miejscu zauważyć, że powyższy zarzut apelacji dotknięty jest wewnętrzną sprzecznością, skoro apelujący podnosi jednocześnie naruszenie art. 5§2 kpk oraz art. 7 kpk albowiem przepisy te mają charakter rozłączny, jak zaznacza się nieprawidłowym jest formułowanie zarzutu naruszenia zasad wyrażonych w art. 5 k.p.k., w tym zasady in dubio pro reo obok zarzutu dowolnej oceny dowodów - art. 7 k.p.k. Tak sformułowane zarzuty powodują, iż apelacja jest wewnętrźnie sprzeczna. Skarżący może skutecznie powoływać się na treść art. 5 § 2 k.p.k. tylko wtedy, gdy sąd orzekający po przeprowadzeniu postępowania dowodowego dokona wszechstronnej oceny dowodów, zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k. i mimo tego nie usunie wątpliwości, co do istotnych okoliczności sprawy. Nie można zatem jednocześnie podnosić obraży reguł przewidzianych w tych dwóch normach prawnych. Nadto zarzut naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k. postawić można tylko wtedy, gdy sąd orzekający poweźmie wątpliwości, a mimo tego rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego, nie zaś wtedy, gdy wątpliwości te ma strona (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 stycznia 2018 roku II Aka 401/17).

Podnosząc powyższy zarzut apelujący negując sprawstwo oskarżonej, kwestionuje ocenę zebranych dowodów i prawidłowość przeprowadzonych czynności okazania poddając nadto jak się wydaje w wątpliwość poczynione

ustalenia i sposób procedowania sądu rejonowego. Przeprowadzona w sprawie kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie wykazała aby sąd rejonowy dopuścił się nieprawidłowości dokonując oceny zeznań świadków. Kwestionując wydane rozstrzygnięcie i przeprowadzoną przez sąd rejonowy ocenę zebranych dowodów w tym w szczególności wypowiedzi procesowych świadków C. S., Z. S., A. P., H. D. apelujący w sposób wybiórczy odwołuje się do ujawnionego w sprawie materiału dowodowego ignorując te dowody, które przeczą forsowanej przez niego wersji. Zauważyć w tym miejscu należy, iż wyrokując sąd rejonowy złożone przez świadków w sprawie tej zeznania w tym wypowiedzi procesowe C. S., Z. S., A. P. i H. D. poddał rzeczowej i obiektywnej analizie w powiązaniu z innymi zgromadzonymi w sprawie dowodami i ocenił w sposób swobodny, tak jak inne zgromadzone dowody. Nie budzi przy tym również zastrzeżeń dokonana w sprawie przez sąd I instancji analiza i ocena wyjaśnień oskarżonej A. S., którym tenże sąd odmówił waloru wiarygodności a brak jest podstaw do ponownego przytaczania tych samych argumentów. Przedstawiane w apelacji w tym zakresie przez skarżącego, kwestionującego sprawstwo A. S., tezy sprowadzają się do polemiki z ustaleniami sądu I instancji nie zawierając argumentów mogących skutecznie podważyć trafność stanowiska sądu rejonowego, zwłaszcza przy uwzględnieniu wskazań wynikających z zasady in dubio pro reo. Zauważyć w tym miejscu należy, iż jak trafnie zwrócił uwagę sąd rejonowy - odnośnie też wyrażanych przez oskarżoną i prezentowanej w sprawie linii obrony - jak ustalono A. S. przebywała w szpitalu w Ś., jednakże co wymaga podkreślenia, miało to miejsce w dniach 1-5 marca 2014 roku, zaś w dniu 18 marca 2014 roku nie przebywała w wskazanej placówce medycznej. Zważyć oprócz tego także należy, iż M. P. wystawiająca w zastępstwie Prezesa (...) zaświadczenie o rzekomym odbyciu w dniach 17 – 19 lipca 2014 roku wycieczki przez oskarżoną do C. zaprzeczyła aby miała jakąkolwiek wiedzę o rzeczywistym uczestnictwie wymienionej w tej konkretnej wycieczce - a na co również zasadnie zwrócił uwagę sąd rejonowy w pisemnych motywach wyroku. Brak jest przy tym w sprawie jakichkolwiek innych obiektywnych dowodów mogących wskazywać na udział tej oskarżonej w tym właśnie wyjeździe. Zastrzeżeń nie budzą ponadto przeprowadzone w sprawie czynności okazania jak również trafność wskazania oskarżonej i aktualne w tym zakresie pozostają rozważania przedstawione odnośnie zarzutów opisanych w pkt I b i c apelacji.

Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego, że zebrany materiał dowodowy, jak i sposób procedowania sądu rejonowego nie pozwala na zasadne podnoszenie zarzutów obrazy przepisów wskazanych w apelacji, a także błędu w ustaleniach faktycznych, a które miałyby wpływać na trafność zaskarżonego orzeczenia. Zauważyć przy tym należy, iż błąd w ustaleniach ma miejsce wówczas gdy sąd wyciągnie nielogiczne wnioski z ujawnionego materiału dowodowego, taka zaś sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca. Ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, zgodnie z wymogami art. 7 kpk. Uznając oskarżoną A. S. za winną popełnienia przypisanych jej w wyroku przestępstw sąd I instancji nie dopuścił się błędu w zakresie ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Zaprezentowane w apelacji przez skarżącego stanowisko sprowadza się w istocie rzeczy do polemiki z przeprowadzoną przez sąd I instancji oceną dowodów oraz dokonanymi na jej podstawie ustaleniami faktycznymi, polemiki opartej co należy odnotować na wybiórczym podejściu do ujawnionych okoliczności sprawy i zgromadzonych dowodów w tym zeznań świadków.

Z tych też wszystkich względów orzeczono jak w wyroku.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636§1 kpk zasądzając od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty związane z tym postępowaniem, a na podstawie art. 8 i art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzono jej opłatę w kwocie 300 złotych.